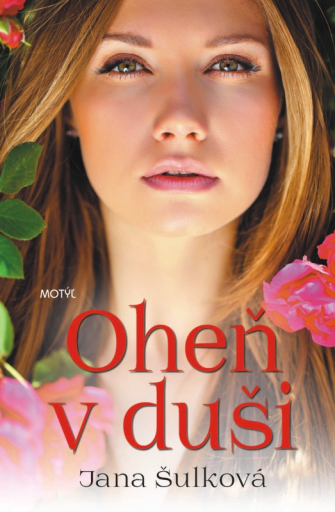

MOTÝL

Oheň v duši

Jana Šulková

Oheň
v duši

Copyright © Jana Šulková 2017
Design © Motýl design 2017
Cover photo © Nina Buday/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-135-0

Oheň v duši

Jana Šulková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Iskra

K ráčala po rušnej chodbe plnej študentov a hľadala navigačné tabule, ktoré akoby v tejto škole ani neboli. Mohla sa niekoho spýtať, kadiaľ má ísť, aby čo najskôr našla knižnicu, ale nechcela. Milovala ten pocit z neznámeho, hoci jej niekedy naháňal strach. Vlastne strach bolo to, čo ju poháňalo vpred, čo ju naplňalo, keď sa jej zdal život všedný.

Veronika bola obyčajné dievča, čo nastúpilo na vysokú školu vo veľkomeste, ktoré nepoznalo a ktoré ju svojou rušnosťou fascinovalo, ako aj veľa iných dievčat v jej veku. Chcela niečo zažiť, túžila po dobrodružstve, láske, adrenalíne... po všetkom, čoho sa jej doma na dedine nedostalo. Aspoň si to myslela.

Konečne našla schodisko vedúce do knižnice miestnej univerzity, zahla doprava a vydala sa hore schodmi. *Desať kníh kvôli jednej seminárke, kto to kedy videl?* vravela si v duchu, nesledujúc pritom okolie, ale papier s odporúčanou literatúrou. Nevšimla si ho, zato on ju áno. Už na prvý pohľad, akoby boli postavami v románe, ho zaujala jej dievčenská tvár s nevinným výrazom, hnedé vlnité vlasy, veľké modré oči a úzke pery, ktorým by zrejme ani nevenoval pozornosť, nebyť ceruzky, čo si medzi ne vkladala.

Akosi intuitívne zdvihol pohľad od náročného textu plného cudzích slov, pokúšajúc sa ním zamestnať mozog, aj keď v skutočnosti stále myslel na to, čo nové vyvedie cez víkend, a vtedy ju zbadal. Pomaly sa prechádzala medzi regálmi a on ju sledoval tmavými očami ako dravec svoju korisť. *Určite je tu nová*, pomyslel si a tvár sa mu rozjasnila potmehúdskym úsmevom.

Veronika stihla nájsť už väčšinu potrebných kníh, len s poslednou mala problém. Hoci jej počítač ukazoval, kde presne by mala byť, kniha tam nebola. V regáli však po nej ostalo prázdne miesto, čo nasvedčovalo tomu, že ju má v ruke iný študent. Podišla k najbližšiemu voľnému stolu a s rachotom naň hodila kôpku študijného materiálu. Niektorí študenti zdvihli zrak poháňaní zvedavosťou, čo a kto spôsobil ten rachot v inak tichej študovni, iní si ju ani nevšimli, akoby bola vzduch, len ďalší inventár patriaci do tejto miestnosti.

Obzrela sa okolo seba a snažila sa zistiť, kde sa môže nachádzať posledná hľadaná kniha, no nikde v blízkosti ju nevidela. Pravú ruku zaborila do vlasov a pomedzi pery vypustila trochu vzduchu. Slabý povzdych nemohol nik počuť, no on ju sledoval tak sústredene, až sa mu zdalo, že ten vánok cítil na svojom líci. Ešte chvíľu pozoroval jej bezradnosť, potom vstal a nenápadne sa k nej priblížil. Nahol sa ponad jej plece.

„Nech sa páči,“ položil pred ňu knihu. Strhla sa. Takmer sa jej od ľaku zastavilo srdce. Otočila sa k mužovi stojacemu za jej útlým chrbtom, aby si ho lepšie prezrela.

„Ďakujem,“ zaševelila, pozerajúc mu pritom do tmavých očí, ktoré na ňu zvedavo hľadeli. „Prečo mi ju dávaš?“

„Nehľadáš ju?“ spýtal sa, mierne zmätený. Zdalo sa mu, že práve tú knihu potrebuje.

„Á-á-áno, hľadám jednu knihu a neviem ju nájsť na polici,“ nesmelo prikývla. „No táto to nie je,“ pousmiala sa. Cítila, ako sa jej do líc nahrnula červeň, jemne sa jej roztriasli kolená, a tak bola vďačná, že sedí. Ani nevedela prečo, no pocítila jemné zahanbenie, ale zároveň aj určitý hrejivý pocit, ktorý si nevedela vysvetliť.

Chvíľu na ňu mlčky hľadel, nevedel sa nabažiť jej zjavu, centimeter po centimetri si prezeral jej tvár. Netušil prečo, no toto dievča ho zaujalo od prvej sekundy tak veľmi, že sa od neho nevedel pohnúť.

„Ešte raz ďakujem za snahu,“ povedala po dlhšej odmlke, otáčajúc sa späť k stolu.

„Som Šimon,“ zareagoval pohotovo, pretože nedokázal odísť bez toho, aby sa s ňou zoznámil. Veronika sa napla, priam sa vystrela. Mierne sa odsunula od stola, pričom nohy stoličky na podlahe mierne zaškrípali. Natočila sa k nemu a podala mu ruku.

„Ja som Veronika,“ hlesla, stískajúc mu dlaň. Obaja hľadeli na svoje spojené dlane, akoby sa niekoho dotýkali prvýkrát. Vlastne sa aj dotýkali – jeden druhého.

„Teší ma,“ Šimon sa spamätal prvý. Vyceril zuby, dúfajúc, že ju úsmev posmelí.

„Aj mňa,“ prikývla a sklopila oči. Prstami ľavej ruky si pošúchala dlaň, mala pocit, že ju páli. Šimon ešte stále stál nad ňou, fascinovaný jej osobou. Chcel si k nej sadnúť a dozvedieť sa o nej viac, no tu to nešlo. Ak by sa začali zhovárať, knihovníčka by ich upozornila, prípadne aj vyhodila.

„Nezašla by si niekedy na kávu?“ navrhol nesmelý šepotom, čo sa naňho nepodobalo. Všetci vedeli, že má povest' frajerička, o dievčatá núdzu nemal, ba dokonca sa mu často samy ponúkali, preto bolo jeho sebavedomie pomerne vysoké, i keď je pravda, že nie prehnané. Vedel sa správať pokorne, keď si to situácia vyžadovala, vedel sa správať ako kráľ sveta, keď to bolo podľa neho vhodné. Bol ako minca, mal dve strany – jednu s dokonale vyrytým obrazcom a druhú neopracovanú, s hrbolcami, ktorá čakala, kedy sa jej niekto chopí a vytvaruje ju.

Veronika stratila reč. Sotva sa tu zorientovala a už ju na rande pozýva chlapec, o ktorom súdila, že má v sebe niečo veľmi príťažlivé, no zároveň aj čosi, čo v nej vyvolávalo nepokoj. Zvyčajne vedela ľudí odhadnúť, no niekedy ostala zmätená a tak to bolo aj v tomto prípade. Opäť sklopila zrak, ceruzku si vložila medzi pery a od nervozity do nej jemne zahryzla.

„Prepáč, ale asi nie. Mám toho naozaj veľa a som pozadu,“ ospravedlňujúco mykla plecom.

Slová, ktoré vypúšťala z úst, boli pravdivé, no v skutočnosti mu chcela povedať áno. Chcela sa s ním zoznámiť, chcela sa tu adaptovať čo najrýchlejšie, nájsť si kamarátov, priateľa. Ako veľmi túžila mať chlapca!

„V poriadku, možno nabudúce povieš áno,“ Šimon sa nevzdával. Na tvári mal stále úsmev, hoci v hrudi ho pichal osteň odmietnutia. Už teraz, odchádzajúc od nej, vedel, že ju musí stoj čo stoj spoznať bližšie. Opantala ho v priebehu pár sekúnd, čo si sám nevedel vysvetliť, no bolo to tak. Potichu opustil knižnicu, zanechávajúc za sebou dievča, ktoré na ňom išlo nechať oči. To však on nevedel.

≈ ≈ ≈

„Čo je s tebou?“ Fero drgol do Šimona, ktorý zasnene sledoval neurčitý bod na stene. Vôbec ho nepočúval. Už niekoľko minút mu rozprával o zoskoku padákom, ktorý objavil za super cenu na portáli so zľavami, ale Šimon nereagoval.

„Hm?“ ozval sa po chvíli.

„Pýtam sa, čo sa s tebou robí, veď si úplne mimo. Haló! Zem volá Šimona,“ utáhoval si z neho. Takéhoto ho ešte

nevidel. Je pravda, že sa už párkrát vznášal v oblakoch, no bolo to vždy vtedy, keď robili niečo zábavné, plné adrenalínu a vzrušenia, nie len tak, sediac v garáži.

„Fero, neuveríš, ale dnes som stretol fakt zaujímavú babu,“ zaplesal Šimon a oči mu pri tom svietili tak silno, až mal Fero pocit, že si niečo dal. Občas si zafajčili trávu, no Šimon len výnimočne.

„O čom to hovoríš? To si ju akože dnes spoznal?“ čudoval sa.

„Áno! Prišla do knižnice a vyzerala veľmi zmätená. Je úchvatná, keby si ju videl!“ rozplýval sa.

„Je sexi? Čo je na nej také zaujímavé? Prsia? Zadok?“ Fero sa zazubil, pritiahnuc si stoličku bližšie k Šimonovi.

„Nie, nie je to dievča, ktoré by si zbalil na diskotéke a chvíľu sa s ním zabavil. Žiadna vyfintená kočka, ktorá na seba púta pozornosť. Je taká zvláštne krásna, jemná a ide z nej niečo, neviem to opísať. Veľmi ma zaujala.“

„To vidím,“ fľochol naňho Fero so znechutenou grimasou na tvári. „Rozprávaš ako nejaký básnik, asi ťa naozaj trafil Amorov šíp,“ zarehotal sa.

„Rob si zo mňa žarty, ale vravím ti, že ju musím spoznať! Niečo ma do toho jednoducho tlačí,“ odvetil kamarátovi. Pozrel do notebooku, ktorý mal Fero na stole, prezrel si ponuku na zoskok z lietadla a premýšľal nad ňou. *Veronika*.

Veronika, musím o tebe zistiť viac, vravel si v duchu.

≈ ≈ ≈

„Ako to dnes išlo?“

„Dobre, mami,“ odpovedala vlažne do telefónu. Nemala chuť rozoberať s mamou všetky zmeny, ktorými prechádzala po nástupe na vysokú školu. Väčšinu z nich by si jej

mama, ktorá celý život sotva vystrčila päty z rodnej dediny, nevedela predstaviť.

„Máš už nejaké kamarátky?“

„S jednou spolužiačkou si celkom dobre rozumieme, volá sa Lenka. Nemám veľmi čas nadväzovať tu známosti, mama.“ Keď to vyslovila, pred očami sa jej zjavila Šimonova tvár. Veľmi jasne si vybavovala jeho hlas, ktorý počula skôr, ako ho zočila. Bol trochu hrubší, no zvláštne tajomný. Určite bol od nej starší, tým si bola viac ako istá.

Všetok čas, ktorý strávila v knižnici nad seminárnou prácou, myslela naňho. Vôbec sa nevedela sústrediť, neustále dumala, či urobila dobre, keď jeho pozvanie odmietla. Prečo to len spravila?

„Máš toho veľa, srdiečko?“ spýtala sa jej mama s ľútosťou v hlase. Nevedela si predstaviť, čo všetko dcéra vo veľkomeste prežíva. Už to, že išla na vysokú a tak ďaleko, jej trhalo srdce. Bála sa čo i len pomyslieť, čo zlé by sa tam jej dcére mohlo stať. Zakázala si uvažovať o tom.

„Áno, je to iné ako na strednej. Musím si zvyknúť na ten prechod. Zdá sa, že to bude drina.“

„Ty to zvládneš, dcérka!“ povzbudzovala ju. Najradšej by ju mala doma pri sebe, ale brániť vlastnému dieťaťu budovať si budúcnosť podľa seba sa jej zdalo nesmierne sebecké.

„Mami, už budem končiť,“ povedala, snažiac sa pretrhnúť tento hovor, ktorý aj tak nikam neviedol.

Zdalo sa jej, že sa Zem točí akosi rýchlejšie, odkedy je tu. Kolotoč prednášok, cvičení a učenia ju unavoval. Dni splývali do jednej machule. Ani po dvoch týždňoch, hoci ho ani raz nezazrela, a to očami vždy veľmi dôkladne obhliadla celú knižnicu a po chodbách kráčala, akoby niečo hľadala, jej neschádzal z mysle. Často sa pristihla pri tom,

ako počas prednášky myslí na to, kde by ho opäť mohla stretnúť. Štvalo ju to, pretože vždy bola racionálna. Nechápala, ako sa jej niekto, koho sotva videla, mohol tak vryť do pamäti.

„Čo keby sme si dnes vyrazili?“ spýtala sa jej Lenka v piatok večer, keď už toho mali obe vyše hlavy. Veronika na ňu mlčky hľadela, premýšľajúc, čo všetko musí do pondelka stihnúť. Doma ešte vôbec nebola, ani jeden víkend si nenašla čas zájsť pozrieť rodičov.

„Netvár sa ako na poprave, veď sme na výške! A ešte sme ani raz neboli vonku.“

„Akože nie, veď stále niekde chodíme,“ oponovala jej Veronika.

„To, že si ideme kúpiť jedlo a cestou sa zastavíme v kaviarni na čokoládu, sa neráta,“ zdôraznila so zdvihnutým obočím.

„No dobre teda, kam chceš ísť?“ rezignovala, ale v skutočnosti si priala to isté. Konečne vypadnúť z toho kolotoča a trochu sa zabaviť, vyvetrať si hlavu, zistiť, aké to je vo veľkomeste, pretože sa to určite nebude dať porovnať s dedinskou zábavou.

„Je jeden klub, ktorý je medzi študentmi veľmi populárny. Je fakt špica, počkaj, ukážem ti ho,“ zaradovala sa Lenka a okamžite v mobile hľadala stránky klubu, ktorý chcela navštíviť skôr, ako sem prišla študovať.

Veronika zatiaľ premýšľala, čo si oblečie. Nemala nič, čo by sa hodilo na podobné akcie. Jej šatník bol vlastne dosť nudný. Milovala farby, ale všetko oblečenie bolo jednoduché a skôr fádne ako výstredné. Mala však dobrú postavu, a preto si kupovala obtiahnutejšie veci, ale len také, ktoré nepôsobili vulgárne alebo vyzývavo.

Lenka zrazu strčila pred Veroniku svoj mobilný telefón, aby jej ukázala fotografie klubu.

„Vyzerá to tam tak...“ nevedela nájsť správne slovo.

„Svetovo!“ doplnila ju Lenka.

„Presne si to vystihla. Je to dost' na úrovni. Myslíš, že nás tam pustia?“ zapochybovala, ovplyvnená americkými filmami, v ktorých sa na najlepšie miesta dostali vždy len vyvolení.

„A prečo by nás nepustili? Pre istotu vyrazíme skôr, aby to ešte nebolo plné. Nie je dôvod, prečo by sme sa nedostali dnu. Pod', musíme sa prichystať,“ pobádala ju Lenka. Všimla si, že jej spolubývajúca neoplýva práve nadšením, ale aj to, že potrebuje zmenu. Bola z tých, ktorí brali štúdio až príliš vážne, tým si bola istá, a nechcela, aby to Veroniku pohltilo až tak, že jej z toho časom prepne a stane sa z nej úplná samotárka. A ona tiež potrebovala partáčku.

Netrvalo dlho a Veronika s úžasom pozerala na svoj odraz v zrkadle. Priateľka jej pomohla s líčením a požičala top, ktorý jej odhaľoval chrbát. Bola trochu neistá, no koniec koncov, tu sa žije inak, na diskotéku sa predsa nemôže vybrať v bielom bavlnenom tričku, nie v tomto meste, nezapadla by a už vôbec nechcela, aby na nej hneď videli, že je dedinské dievča. Nehanbila sa za to, to nie, no nerada na seba pýtala pozornosť.

„Vyzerá to tu fakt brutálne,“ Lenka otvárala ústa, nevedela, kam sa má pozrieť skôr. Klub sa jej zdal obrovský, moderný, ale hlavne iný, na aké bola zvyknutá.

„To áno,“ pritakala Veronika, premýšľajúc, či tu stretne niekoho z ročníka. Sadli si k baru, pretože Lenka tvrdila, že zaberat' box ich dvomi drobnými zadkami nemá význam

a navyše je od baru lepší výhľad na chlapcov. Objednali si drinky a pomaly sŕkajúc nápoj sa snažili prispôbiť sa životu, ktorý nepoznali. Lenka síce bola z mesta, no takéto podniky v ňom nemali.

Okolo polnoci sa bar úplne zaplnil, ľudia sa premávali z jednej strany na druhú v húfoch, len ony dve stále sedeli pri bare. Čakali, kým sa párty trochu rozbehne, nechceli byť na parkete prvé. Veronika nemohla obsedieť, chcelo sa jej tancovať, tanec mala rada, pri ňom akoby na chvíľu odhodila zábrany a uvoľnila sa. Znovu si chcela srknúť jahodového mojita, o ktorom vedela, že sa z neho neopije, keďže v pollitrovom pohári bolo len poldeci rumu. V tej chvíli ho zbadala, drgla do pohára a ten sa s rachotom, ktorého dopad na zem bolo kvôli hlučnej hudbe sotva počuť, zosypal, avšak akýmsi zázrakom sa nerozbil.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa jej Lenka, hľadiac na mätu, ktorá sa ocitla na zemi. Veronika vyskočila zo stoličky a okamžite neporiadok pozbierala. Neubehla ani minúta a už opäť sedela a na pulte pred sebou mala prázdny pohár so zvyškami mäty a ovocia. Barman na ňu pozrel so zdvihnutým obočím a ona len ospravedlňujúco mykla plecami.

„Vidíš toho chalana pri vchode?“

„Áno, čo je s ním? Poznáš ho?“ Lenke sa priam rozžiarili oči vidinou dobrodružstva spojeného so Šimonom.

„Chvíľu som s ním hovorila v knižnici, snažil sa mi nájsť knihu a potom...“ nedopovedala.

„Potom čo?“

„Pozval ma na kávu, ale odmietla som.“

„Čo? Čo si hlúpa? Ved' Šimon je veľký fešák,“ zaštebotala Lenka so záujmom v očiach. Keby pozval ju, neváhala by ani sekundu.

„Počkaj, ty ho poznáš?“ spýtala sa prekvapene Veronika.

„Nie priamo, len z rozprávania jednej baby od nás. Chvíľu s ním chodila.“

„A teraz je kde? Chodí s nami do školy?“

„Nie, skončila, nezvládala niektoré predmety, tak odišla na Cyprus, kde robí čašníčku. Je tam spokojná, vlastne je to podľa mňa práca presne pre ňu.“

„Aha,“ hlesla Veronika a znovu sa zahľadela na Šimona. Bol s ďalšími dvomi chalanmi. On však medzi nimi vynikal, vznášalo sa okolo neho akési fluidum, ktoré nevedela pomenovať, chytiť ho ani definovať, no bolo tam. Mala chuť rozbehnúť sa k nemu a nadviazať konverzáciu, ale nenabrala odvahy. Ešte chvíľu naňho zaujato hľadela, až kým si ju nevšimol. Nebol to jej zámer, nechcela upútať jeho pozornosť, no on ju zaregistroval. Cítil jej pohľad a rád jej ho opätoval. Zahanbene sklopila zrak, hneď ako sa na ňu zoširoka usmial. Dokonalý chrup mu žiaril aj v tme a z diaľky.

„Počuj, tebe sa ten chalan páči, však?“ Lenka ju prevrátila pohľadom, no so smiechom na perách. Bola zvedavá, rada sa do všetkého miešala, zvlášť, ak išlo o vzťahy.

„Nie, čo to trepeš?!“ osopila sa na ňu Veronika, pričom sa jej do líc nahrnula červeň. Hoci to slovami popierala, vlastne to popierala i sama pred sebou, Lenka mala pravdu. Ten chlapec sa jej zapáčil už v ten deň v knižnici, len nemala odvahy priznať si to, pretože by to znamenalo, že možno bude trpieť. Bála sa sklamaní a pritom si v meste chcela nájsť frajera a žiť naplno.

Stále bola plná rozporov, vnútorných démonov, ktorí ju stavali do neželaných pozícií. Chcela sa konečne odviazať, nájsť si priateľov, chalana, žiť život vysokoškolsky vo veľ-

komeste, len jej výchova ju trochu brzdila. Snažila sa nevšímať si ho, nedívať sa naňho, čo sa jej chvíľu darilo.

Parket bol konečne plný a ona prehovorila Lenku na tanec. Túžila sa zamiešať do davu, splynúť s ostatnými, vyplnúť a zabaviť sa. Dokonca na okamih prestala myslieť aj na mamu, ktorej príkazy a rady mala v takýchto situáciách vždy na rozume. Pohltila ju hudba. Kývala sa zboka nabok, vrtela bokmi, prekvapená, ako dobre sa v tomto novom prostredí uvoľnila. Po týždňoch stresu a driny konečne pocítila úľavu. Štúdium bolo viac než náročné, niekedy mala pocit, že z nej vysáva všetku energiu, ktorú si však teraz dobýjala veľkými dúškami. Ruky zdvihla nad hlavu, pohadzovala vlasmi sem a tam, nevnímajúc približujúceho sa Šimona.

„Ahoj, Veronika!“ zakričal jej do ucha, no ona ho sotva začula. Mykla sa, ruky jej sklzli popri tele a zreničky sa rozšírili. Sekundu či dve naňho hľadela, potom sa pokúšala pohľadom nájsť Lenku, lenže tá niekam zmizla. *Určite to urobila naschvál*, pomyslela si. Netušila, že spolubývajúca ju z diaľky pozorne sleduje ani prečo to robí.

„Ahoj!“ pousmiala sa, keď si uvedomila, že niet výchoďiska a že ho vlastne ani nechce nájsť. Z reproduktorov sa práve ozývala akási roková hudba. Veronika stále mlčky hľadela na Šimona, zabudla sa aj hýbať, až kým do nej niekto nestrčil. Sotil ju bližšie k Šimonovi, ktorému nechtiac dupla na nohu.

„Hop, pozor,“ zasmial sa a chytil ju za ruku.

„Prepáč,“ ospravedlňujúco mykla plecami, v ten večer už druhýkrát.

„To nič,“ odvetil a akosi plynule prešli do tanca. Ruky už síce nemali spojené, avšak pohľadom sa od seba nevedeli odtrhnúť.

Veronike vírilo hlavou veľa myšlienok a všetky sa týkali Šimona. Na Lenku úplne zabudla, dokonca ju nezaujímal ani okolitý dav, v ktorom sa spolu strácali. Telo mala stále trochu napnuté, netancovala tak uvoľnene ako predtým, no snažila sa hýbať aspoň ako-tak obstojne. Uvedomovala si, že sa pri ňom cíti inak. Hoci jej bolo teplo, na šiji mala zimomriavky, ba aj chlčky na rukách jej stáli od vzrušenia.

Šimon nebol veľmi na tanec, aspoň nie na verejnosti, no pochopil, že inak sa dnes k Veronike nedostane. Chcel sa k nej priblížiť, nielen fyzicky, túžil ju spoznať, dozvedieť sa o nej čosi viac. Zaujímal ho. *Toto dievča je iné*, vravel si už od ich prvého stretnutia. Dokonca si posledné dni roloval jej profil na sociálnej sieti. Väčšinu vecí síce nemala zverejnenú, no pár fotografií sa našlo. Zistil, že má devätnásť, čo aj predpokladal, keďže bolo zrejmé, že bola v škole nová.

Chcel sa jej dotknúť, no cítil sa neisto ako ešte nikdy. Pri väčšine dievčat vedel odhadnúť, čo si môže dovoliť a čo nie, čo to dievča chce a čo ešte nie, mnohé mu to vlastne samy povedali, ale pri nej bol ako slepý. Nevysielala žiadne signály, len naňho mlčky civela, občas sa nesmelo usmiala, začervenala, potom znovu sklopila zrak, ale dlho to nevydržala a opäť na ňom visela pohľadom. Zdalo sa mu, že každou minútou sa osmeľuje čoraz viac, že napätie medzi nimi postupne povoľuje.

Spočiatku ho šťvalo, že ju stretol práve v klube, chcel sa s ňou predsa spoznať a pohovárať, ale nakoniec bol celkom rád, pretože Veronika sa tu necítila taká zraniteľná. Tancovali minimálne hodinu, bez slov, bez dotyku. Komunikovali len očami, pričom im po sluchách a krkoch stekali cícerky

potu. Ťažký vzduch plný cigaretového dymu im sťažoval dýchanie, napriek tomu však ani jeden nenavrhol prestávku na čerstvom vzduchu. Ich tanec prerušila až Lenka, ktorá sa už na nich nevydržala dívať.

„Nie ste smädní?“ spýtala sa ich, ponúkajúc im pritom fľaše minerálky.

Obaja prikývli, vzali si ponúkané pitie a na moment prerušili očný kontakt. Veronike prebehlo myslou, aká je z nej hrozná priateľka. Ktovie, ako dlho nechala Lenku samu a vôbec na ňu nepomyslela.

„Prepáč, Lenka,“ nahla sa k nej.

„Prestaň, som rada, že sa bavíš, len som o teba mala starosť. Pozri, si celá mokrá,“ prešla jej prstom po ruke ako po zarosenom pohári.

„Máš pravdu, mala by som si dať pauzu.“

„Nechcete si sadnúť? Chalani obsadili stôl,“ zamiešal sa do dievčenského rozhovoru Šimon. Obe prikývli a pomaly sa presunuli k stolu, pri ktorom sedelo niekoľko chalanov. Asi dve tváre jej boli povedomé, zrejme ich už zahliadla v škole, no zvyšok nepoznala, preto sa tváril trochu rozpačito. Zato Lenka, tá rozdávala úsmevy na všetky strany.

„Objednám vám ešte niečo?“ ponúkol sa Šimon.

„Ja si dám mojito, ďakujem,“ Lenka sa zazubila a rukou si uhladila neposlušný prameň vlasov. Veronika zagúľala očami a zasmiala sa. Tušila, čo sa v jej spolubývajúcej skrýva, a trochu sa toho obávala. Dnes sa však rozhodla hodiť všetko za hlavu a baviť sa. Šimon na ňu pozeral so zdvihnutým obočím, pripravený rozbehnúť sa k baru.

„Mne bude stačiť minerálka,“ kývla mu na znak vďaky, pričom nespúšťala zrak z jeho pomaly sa vzdďalujúcej